

Tak jako se ryba snaží dostat z kádě,
na dlažbu kde nejspíš vyděšeně zajde,
duch se ve mě zmítá nevím co ho nutí
pořád zkoušet lítat a až do zblbnutí
pokoušet se vzepřít
tomu kdo ho vytáh
z bouře do bezvětrí.

Kdysi se prý z moře
zvedla zlatá vlna
uhranula zvíře
vzala mu z úplna
Něco po čem v nás zbyl
malý kousek prázdna
Jedno místo nazbyt
rozoraná brázda,
brána otevřená.

Už od svého počátku svět
každou chvíli chátřá
každou chvíli hoří
od znova jak vatra
které neubývá

Tak už i přeskoč
přeskoč nerozhodný
přeskočí, křičím
ať je tebou živá

často si takhle mažu srdce sazí,
otče Anastázi

Odnikud není do mého srdce dál než z ráje
a přitom nic není mému srdci blíž než ráj
a kdo mé srdce posnídá
tomu odevzdám jej
i kdyby z něj v noci zase vlci přišli žrát

Často se ve mě takhle víra
jako čerstvá rána otevírá

Přesto pořád zkouším otče Opasku,
jako vy věřit na dobré slovo
na radost a na lásku